

Ete na !

Adina Speranta

Mă-mpiedic de o virgulă și cad !
Mă-ntorc și-i dau un șut...că doare!
Și, uluit de întâmplare, ca să nu decad
Mă sprijin de un semn de exclamare.

De rău ce mi-e...văd numai ghilimele !
Și-s năucit , nu știu cine mai sunt,
Dar îmi revin și...la gunoi cu ele
Când antitezele mă fac să cânt.

Mă-mbrac în strai cusut cu atribute
Și de frumos ce-s mă uimesc și eu !
Mai pun și niste voaluri ,fin țesute,
Din sensuri noi ce colorează un clișeu.

Cobor voios pe rime ca pe-o scară
Și sar când una, două sau chiar trei,
Ținând în pumn , cu încheștare-avară,
Un punct...să îi pocnesc pe farisei.

Deodată simt că zbor și-apoi iar cad!
De vină-i cratima ce ca o trambulină
M-a aruncat în aer !...Deci o scad
Din coborârea-mi plină de lumină.

Ajuns la capătul de scară , ostenit,
Mă prăbușesc în semnul de-ntrebare;
Hiperbola îmi râde cu glasul ruginit
Când onomatopee îmi cad din buzunare.

Și-am decretat, cuprins de indignare,
Ca de acum, în drumul meu prin poezie,
Pentru o cât mai dreaptă abordare
Să nu mai fie semne de ortografie!